

mes i manant gent, sense la possibilitat de fer informació. El fet d'arribar a una corresponsalia em va permetre tornar a escriure i fugir d'un món de moltes conspiracions, on hi ha travetes i un nivell d'exigència excessiu. Aquest canvi em va permetre reciclar-me amb les noves tecnologies, després de força temps. Però a mesura que passen els mesos trobo a faltar el treball en equip, i hi ha el fet de desvincular-me molt d'una realitat perquè he d'informar per a un país en què no hi sóc. Sento el mateix que pot sentir qualsevol emigrant en qualsevol terreny professional».

—Tens intenció de continuar molt temps més a l'estranger?

—«No se sap mai. Això és com els càrrecs de direcció de feines periodístiques: se sap quan es comença però mai quan s'acaba. Sempre estem en disposició de tenir les maletes fetes per tornar quan calgui. El meu interès no seria estar-m'hi gaire temps més. M'agradaria tornar i poder sortir més endavant una altra vegada. Quan tens l'oportunitat més val aprofitar-la perquè mai no saps si la tornaràs a tenir. Fa anys que vaig deixar de fer plans».

—Què voldries fer a Sant Cugat?

—«El retorn de tots els corresponsals a l'estranger sempre ha estat d'una mala adaptació perquè es fa difícil encaixar en equips en què tu només ets part d'un procés. No sé si m'interessaria tornar a Sant Cugat o fer altres coses, perquè no m'ho he plantejat. Sé que m'agrada la televisió i que és un mitjà amb moltes possibilitats expressives. Crec que puc dir-ho, ja que he tastat tots els mitjans. Un dels aspectes que no descarto és dedicar una temporada sabàtica als aspectes més d'investigació i de deixar el treball en el front informatiu».

Li agradaria poder tornar i sortir al cap d'un temps

■
«En el fons, entre un François Mitterrand i l'alcalde d'un poble tampoc no hi ha tanta diferència»

■
«Em sembla que a l'Estat espanyol hi ha un excés de televisió pública, però no em sap pas greu. Sempre n'he estat un defensor»

—Diuen que tu tens un pes específic a Sant Cugat. És veritat que moltes decisions se't consulten?

—«Això ho diuen els amics. Crec que cadascú té el pes del seu treball. És comprensible que els amics en parlin bé ja que durant el temps que he treballat a TVE-Catalunya m'he creat un cercle d'amistats. Llavors s'entén que alguna vegada algú et consulti algun tema abans de prendre una decisió».

—Com veus el panorama de la televisió a l'Estat espanyol?

—«Jo sóc un emigrant, insisteixo. D'entrada em sembla que hi ha un excés de televisió pública, però no em sap cap greu. Veient el nostre entorn europeu està clar que hi ha molta oferta pública, i potser s'haurien de concentrar esforços amb iniciatives que entrin més en profunditat. Jo sempre he estat defensor de la televisió pública com a tal per-

què pot fer determinades coses que la privada no fa. A més, s'ha comprovat que les privades es mouen simplement per interessos econòmics. Em sembla que la informació no es pot valorar en nivells de benefici. El que sí que crec que s'ha de fer, i no s'ha fet encara, és la televisió prometeica. La televisió dels déus, que tregui els déus de la política i del periodisme però pensant en la gent que la veu i no en qui la fa. S'ha de pensar en la gent que té el dret a ser informada i en els temes que li interessin. Això, sempre parlant d'informatius, crec que ni la pública ni la privada no ho han aconseguit».

—Com són els periodistes estrangers?

—«Per principi sóc bastant contrari a les definicions, però penso que el periodisme europeu és força fluix en general i poc rigorós. Els periodistes a Itàlia en el fons són polítics

frustrats o gent que vol fer política des d'un mitjà. Els periodistes francesos són casta privilegiada en molts aspectes, que paga menys impostos, tenen avantatges en mil coses i ho consideren normal. En aquests moments em convenç més un tipus de periodisme anglosaxó, que és més rigorós, amb una moral diferent sobre el que és la informació, la comprovació de les fonts i la repercussió del que s'escriu. Prefereixo això abans que el periodisme groc que s'està donant a l'Estat espanyol, amb revistes setmanals que pretenen ser serioses sense ser-ho, etc. Espanya és el país on menys es llegeix, i crec que part de la culpa és dels periodistes, que no han sabut fer mitjans de comunicació atractius per als lectors. Em sembla pobre que totes les revistes setmanals formin part d'aquest escàndol. Això, però, s'ha analitzar des d'un punt d'autocrítica». ●